

Prolazi

2022-1-HU01-KA210-ADU-000083157

Bonus Pastor Fondacija

Slučaj: Dečak „koji je nešto tražio“

Rezime

Predmet studije slučaja je mlada punoletna osoba koja živi u prestonici , koja je završila srednju školu i neoženjena je . Njegova medicinska dijagnoza uključuje akutnu intoksikaciju izazvanu halucinogenim psihoaktivnim supstancama , posekotinu zadobijenu u saobraćajnoj nesreći i anksioznost.

Njegovo napredovanje u karijeri na tržištu rada bilo je izuzetno tokom terapijskog procesa: bio je nezaposlen na početku terapije. Ranije je radio kao prodavac u lokalnom supermarketu i nije imao vozačku dozvolu. Tokom više od jednogodišnjeg terapijskog procesa okušao se u dva posla i dobio vozačku dozvolu.

Posедуje dobre intelektualne sposobnosti i ima hobije uprkos upotrebi supstanci: slikanje, čitanje filozofskih spisa i komponovanje muzike. Takođe ima natprosečne vrednosti otpornosti.

Društvena situacija: Otac hranioc je izgubio radnu sposobnost, što je rezultiralo finansijskim poteškoćama za porodicu. Njegova majka se razvela, a zatim ponovo udala, što je dovelo do rođenja novog brata i sestre, što je takođe donelo promene.

U početku nije bio motivisan za terapije i pohađao ih je uglavnom zbog spoljnog pritiska, ali je kasnije ova motivacija postala unutrašnja. Ponavljana tema u našim razgovorima bila je da ga roditelj ne razume („ne može da ide u korak sa modernim vremenima“) i da ima visoka očekivanja od njega.

Od svoje 15. godine umereno konzumira alkohol, uglavnom na žurkama, i redovan je pušač. Prema njegovom priznanju, prvo je koristio marihuanu na svoj 17. rođendan, a kasnije je tri puta koristio ekstazi. Koristio je LSD jedanput. On nema policijski dosije.

On pronalazi **resurse** u svom odnosu sa bratom i sestrom, kao i u prijateljstvu, muzici i čitanju.

Tokom čitavog **vođenja slučaja**, on je ostao motivirajući za mene; dugo je ostao na terapiji i osetio sam da se među nama razvio dobar terapijski odnos. Zatvaranje i zaokruživanje procesa takođe je urađeno svesno. Zatvorili smo ga rekavši da može da se vrati ako treba. Reintegracija radnog mesta je u ovom slučaju bila uspešna.

Tokom rada na predmetu, sreli smo se 23 puta, dva puta sa njegovom majkom. U početku jednom nedeljno, zatim dvonedeljno, a kasnije jednom mesečno. Obrađivane su sledeće teme: istraživanje porodične istorije, rešavanje porodičnih odnosa (uglavnom sukoba sa majkom), postavljanje ciljeva (apstinencija tokom terapije, traženje životnih ciljeva, samosvest), traženje posla, zadržavanje posla, razgovor o pitanjima vezanim za vezu i isticanje važnost pozitivnih prijateljstava. Tokom završne sesije osvrnuli smo se na putovanje koje smo zajedno prešli i razgovarali o postignutim rezultatima. Dogovoreno je da nam se, ukoliko oseti potrebu za savetovanjem ili nizom savetovanja, ponovo javi. Učinio je to jednom kada je želeo da pomogne prijatelju koji je imao problema sa upotrebom supstanci.

Karakteristična priča o klijentu je da je svoje raspoloženje i trenutno stanje izražavao kroz frizuru, odeću i crteže sa kojima je lako mogao da komunicira pred kraj procesa.

Posle otprilike šest meseci zajedničkog rada primetio sam da se udaljava od stanja šoka i počeo je uzlazni rast iz krize. Kako je bio spreman da traži zaposlenje i da se bori da ne odustane od posla tokom prvih poteškoća, bilo je vidljivo da se i on oporavlja od depresije i anksioznosti. Njegov odnos sa majkom se donekle poboljšao, kao i komunikacija.

Smatram uspehom to što je održavao apstinenciju tokom naših sastanaka, razgovora o doživljenoj traumi, koja se dogodila tek nakon šest meseci, traženju zaposlenja i isprobavanju dva posla, njegovoj istrajnosti i rastu otpornosti i poboljšanju odnosa sa njegovom majkom.

Smatram da je **problem** što, iako nije koristio lekove više od godinu dana tokom terapije, nije se obavezao ni na potpunu apstinenciju. Održavao je neka prijateljstva u kojima je mogao biti izložen upotrebi droga među prijateljima. Nije osećao potrebu da učestvuje u grupi za podršku, iako mu je prilika bila ponuđena.

Profesionalno gledano, smatram da je verovatno da će doživljena trauma doći do izražaja u njegovom životu i da će biti potrebe za daljom obradom . Istakao bih važnost još više jačanja onih pozitivnih međuljudskih odnosa koji igraju ulogu u održavanju njegovog trenutnog stanja.

Ako bih procenjivao proces oporavka na skali od 1-10, rekao bih da je to između 6-7 ili 8. Predstoji mu da se suoči sa životnim, radnim i iskustvima u vezi za koje je uglavnom spreman, s obzirom na svoje sposobnosti i njegovu životnu fazu.

Marosvásárhely, 2023.11.06.